

Редакционен екип:

Пламен Тодоров
Филип Тодоров
Светослав Ангелов

Ралица Илиева
Шанел Мустафова

Мила Петрова
Нели Трифонова

Любовта

- ❖ Нещата, които ни правят Българи.
- ❖ Молитва за България
- ❖ Свободният преди Освобождението
- ❖ И те, учителите, са хора
- ❖ Любовта
- ❖ Забавни минутки
- ❖ Мирише на любов

На 14.02.2009г. ще се проведе ежегодното математическо състезание „С дръзновението на Апостола“. Желаетелите могат да се запишат при преподавателите по математика.

Където и да ходиш,
където и да скиташ,
не се срами не се плаши.
БЪРГАРИН да си !
Една вяра имаме,
Един живот живеем –
България цяла да е ,
Всеки да я знае.
Ако някой каже:
„България е малка,
има още осем дяла,
за да бъде цяла.
Една вяра имаме,
Един живот живееме.
България цяла да е,
Всеки да я знае.
Ние не сме сърби
шиптъри и гърци,
чеда сме на Аспаруха –
гордост най – българска.

Любовта ли? Любовта е толкова сложна, че не съм сигурна дали има човек, който напълно да разбира какво е тя. Не се осмелявам да правя анализи или да давам оценки. Мога само да разкрия своята позиция...(стр. 6)

Свободният преди Освобождението

Рядко в историята на България заслугите на някого са били така единодушно и бързо признавани, както е с Апостола на свободата...
(стр.3)

Свободният преди Освобождението

Рядко в историята на България заслугите на някого са били така единодушно и бързо признавани, както е с Апостола на свободата. Редом с него са работили не по-малко знаменити, многозаслужили за националното ни освобождение мъже, но прозвището „апостол” бе дадено на Левски.

Обичайното волнодумство на българина, което не е пожалило, както е известно, ни живи, ни мъртви, нито великите, нито обикновените чада на родината наша земя, никога не се е одързостявало да се докосне до апостола. Нашите историци и писатели за всекиго са казали по някоя и друга, заслужена или незаслужена, горчива дума, но за Левски е направено необичайното, смайващо заключение.

С две големи неща Левски е заслужил високото си място в нашата история. Едното е, че той пръв достига до мисълта че българският народ не бива да чака освобождението си отвън, а трябва да си го извоюва сам, като се вдигне на общо въстание. Второто голямо негово дело е, че сам пристъпва към осъществяването не своята идея.

Сега звучи странно да наричаме тази идея „нова”, но факт е – до 1869 г. никой вън или вътре в България не се е сещал или по-точно казано – не е вярвал, че можем да се освободим със собствени сили, отвътре.

Едва ли друг българин в нашата история се е заемал с по-необхватна, с по-рискована, да не кажем – с поточяна задача от тази, която си е поставил и започнал да осъществява Левски в началото на 1869 г. без ничия външна подкрепа, без никакви средства, само с две големи ръце и едно сърце.

Четири години по-късно в „заспалата” България, в резултат на „гигантската деятелност на този наш патриот” (както се изразява Захари Стоянов), възникват комитети, Привременно правителство, хиляди хора са посветени в „святото дело” (както тогава са наричали комитетската организация за повдигане на всеобщо въстание).

Левски влезе в паметта на своя народ и с друго: това е примерът на саможертва, човешчина и нравствена чистота. Повечето му съвременници са го запомнили с лъчезарна усмивка, с меденото му слово и с бунтовните песни, които в захлас е пял дори и в студ и мраз – както пише за него Ботев в едно писмо и го нарича „необикновен човек”. Никой не го е видял да пуши, да пие ракия или вино, не го е чул да псува или ругае. Единствената му слабост са били ябълките, гроздето и ошафът.

Малцина знаят, че през цялото време докато Левски обикаля България, той е с незарастнала рана –

последница от коремната операция, която му е направена през 1868 г. в Белград и останала незатворена.

Бил е властен, но и не властолюбив, решителен, дързък и безстрашен, понякога суров, но никога жесток. Изобретателен. В София, за да разгледа и опознае високите турски съновници, отива на сватба на сина на Ахмер Паша, въпреки че по това време е търсен под дърво и камък.

Той е изрекъл думите: „Ние сме във времето и времето е във нас, които ще останат в световната съкровищница на човешката мисъл. А собственото си място в живота определя така: „Ако спечеля, печеля за цял народ, ако загубя – губя само себе си!”.

Природата рядко влага в един човек много добродетели; рядко храбрите и дръзките са и най-благородни; още по-рядко най-властните са и най-демократични. Не винаги най-умните са и най-безкористни, даровитите – най-скромни, а у Левски тия големи качества са сбрани в едно неповторимо съзвучие. Само така той става водач, без да има властния характер на Стамболов и Бенковски, хайдушката слава на Хитов, огненото перо на Раковски или пък литературните дарби на Каравелов.

Ти ни липсваш, апостоле!

Говорят си двама приятели.
 - Най-накрая дойде пролетта. Всичко е толкова красиво, всичко излиза от земята, всичко оживява ... - вдъхновено говори единият.
 - Пепел ти на езика, бе! Миналата седмица погребяхме тъщата.. - троснато го пресича вторият.

В Япония изобретили робот, който лови крадци.
 - В Япония за 5 минути хванали 100 крадци.
 - В САЩ за 5 минути хванали 200 крадци.
 - В България някой за 5 минути откраднал робота.

Слон и мравка отишли на басейн. Слонът веднага скочил във водата, а мравката започнала да рови из багажа си. Поедно време мравката започнала да вика:
 - Слончо, бързо излизай от водата!
 - Защо? – попитал слонът.
 - Не ме питай защо, а излизай! – ядосана казала мравката.
 Излязъл слонът от водата, а мравката успокоена казала:
 - Можеш да влезеш пак не си ми облякъл банските.

Влиза заекът в баничарница и казва:
 - Имате ли 2000 банички?
 Баничарката му отговаря:
 - Нямаме?
 На другият ден пак същото. Но на третия ден баничарката взела 2000 банички да види дали заека ще ги купи. Влиза заекът и гневно казва:
 - Имате ли 2000 баници?
 - Имаме.
 - И сега какво ще ги правите?

Хайку

” Не че не искам да се приземя.
 Няма къде.
 Затова си хвърча.”

Планината Фуджи чезне във воала на дъжда.
 И този ден си има прелест.

На коня си сънувах тъжен сън.
 Събудих се - луна в далечината,
 над къщите се вие дим.

Безлунна нощ.
 А бурята прегръща хилядолетното дърво.

Любов за всички Символи на празника

Сърце – хората вярват, че чувства като любов, гняв, опасения се намират в сърцето. Затова и до ден-днешен то е символ на любовта, а оттам на Деня на св. Валентин.

Червена роза – Това е любимото цвете на Венера, богинята на любовта. Червеният цвят е цветът на силните чувства. Затова и червената роза е цветето на любовта.

Моето въображение

Това прекрасно лице, като послание,
 тези две прекрасни очи,
 като изкушение,
 ти си всичко, което наричам желание,
 ти си човека, с безкрайно сияние.

Тези нежни ръце, които ги искам,
 тази пленителна усмивка,
 която жадувам,
 ти си мисълта, с която заспивам,
 ти си сънят, който сънувам.

Тази мечта за красиво и нежно,
 това чувство за небрежно и прекрасно,
 ти си волна птица в небето,
 ти си човека, стигнал до сърцето!

Ислям Тезджанов Ислямов
 VIII^B

Любовта

(есе)

Любовта ли?
Любовта е толкова сложна, че не съм сигурна дали има човек, който напълно да разбира какво е тя. Не се осмелявам да правя анализи или да давам оценки. Мога само да разкрия своята позиция.

Любовта може само да се преживее...

Тя е многолика: любов към друг човек, любов към родината, към близки хора, към природата, към онова, което ни прави щастливи, към песен, към цвете, към дете.

Любовта пристига, когато не я очакваш и си отива, когато не искаш. Тя е не просто романтично чувство. Любовта е орис. Понякога започва в един-единствен миг, който носи вълшебство. Любовта не е даденост. Не е ли възторг? А болка? Не е ли по-силна от смъртта? Навярно е благословия, която идва с раждането, с надеждата, с неизменната майчина обич. Тя ни дава сила да следваме мечтите си, да даде смисъл на живота си, да повярваме в чудеса. Колко песни са изпети за любовта, колко думи са изказани, колко стихове са сътворени!

Всяка любов е различна, но винаги истинска, разтърсваща, естествена. Не идва по милост, с молба не си тръгва. Трохи не признава. Разпалва пожари и е все жадна.

Понякога си мисля, че голямата любов е в най-простите неща, които децата знаят безпогрешно – да бъдат радостни без повод, да се стремят с всички сили към това, което желаят. Тогава нямат значение сезоните, годините, дните.

Непосилно е да задържиш някого, ако той е решил да си отиде от теб. Животът е толкова кратък, че няма място за раздяла с тези, които обичаме. Има определени неща в живота, които просто трябва да приемем. За любовта у хората няма общочовешки закони. Основното правило е върховното чувство на човешка обич. Любов са семената в пръстта и дъждът, който идва да ги напои; даровете на приятелството, виното и хлябът; пътищата, по които светят огнени стъпки на двама и водят в храм за благословия. Любов са нацъфтелите вишни по бащиния дом, чемширите и здравецът, засадени от ръцете на мама, розовите храсти, люляците и нежните небесни незабравки.

Необяснима е силата на родното място, което все ни връща след дългите ни странствания. Зная, че силата на човека е в корените, там, където е получил истинска обич. Обичта на майките ни е най-святата, защото идва с надеждата, с вярата, с цената на болката.

Майките не искат благодарност от нас. Искат да продължим любовта им

– може би с всичко онова, на което са искали да ни научат: да вграждаме себе си в онова, което правим с цялата всеотдайност на любовта, с която се ражда и отглежда животът. На каква ли възраст трябва да стане човек, за да оцени великото значение на отсъствията? Особено когато са безвъзвратни. Особено когато майките напускат реалния свят. И нас! Само като си помисли човек колко години, дни, часове, минути, мигове сме имали, за да слушаме гласа, да срещаме погледа на все още живите си майки. И как сме пропилявали всичко, забързани в делника. Така е с обичаните хора. Те са животът ни. Какво остава после? Остава цвете, недадено навреме, неволна сълза, но няма поглед, в който потъваш, ръка в ръката, усмивка и ласка като предизвикателство за живот. Целият ни живот не е ли само един миг? И няма връщане! Тайната е велика и проста...

Всичко е любов, нали!

Близостта е изпитание, разстоянието – проверка. Това, което е издържало изпитанията, ще издържи ли и проверката? Проверка на чувствата, на отношенията, на мислите, на стойностите. И както казва поетът:

Любов- последната Голгота, спасението на света!

Любов – по-кратка от живота,

Любов – по-дълга от смъртта!

Еда Басри IX^г

Господи Боже наш, ТИ, който бдиш над света, чуй нашата молитва, озари с лъча на могъщия си Дух и разпали в сърцата ни пламъка на свободата и правдата. Просвети ни да бъдем смели и доблестни българи, достойни за своя славен род, за твоята велика милост, ТИ, който си вдъхновил за светли дела нашите духовни първенци, ТИ, който си благославял меча на нашия воин и си го водил към подвизи и величие, ГОСПОДИ, ТИ няма да забравиш нас.

Простри десницата си над нас, да вървим по ТВОЯ ПЪТ с нашия

избран народ и нашите братя – твоите верни, заседнали в своята земя по ТВОЯ ВОЛЯ .

Дай ни сила да живеем и работим за благо и величието на Отечеството ни.

Дай на нашата скъпа РОДИНА твърдост в изпитанията, воля за живот и вяра в нейния успех, за да летим през вековете, водени от своя мъдър баща към победа и възход, към могъщество и вечност за ТВОЯ слава.

АМИН

Петър Дънов

Любовта – бялата магия на живота

Есе

Една дума, две срички, пет букви или нещо повече... нежност, копнеж, емоции, чувства, наслада... или просто дарба, която всеки от нас е получил. Дарбата да си доставяме радост, сигурност и усмивки. Да изтриеш нечий сълзи, с такава сила, с каквато само сърцето може. Тази дарба простичко казано е да обичаш. Да даряваш и да получаваш любов.

Всеки човек си представя любовта по различен начин. Любовта между майката и детето. Най-чистата и свята любов. Раждаш се, отваряш очите си за първи път и виждаш света. Усещаш как той се променя. Някой ти подава ръка и откриваш причината да живееш. Животът ти се струва ценен и красив. Вече можеш да почувстваш любовта.

Растеж! Поражда се друг вид любов. Любовта към приятелите и природата. Тя не може да се скрие, защото е искрена. Тя е смирена и отваря очите и сърцето си за един подобър и по-красив свят. Продължаваме по пътя на живота. Достигаме възраст, когато изпитваме любовта между мъж и жена. Любовта не пита, просто идва и преобръща целия ти свят.

Тя е магия, която те пленява. Любовта е най-красивото чувство, но си има лоши страни. Понякога смятаме, че сме открили това вълшебно чувство, но един ден всичко красиво изчезва. Настъпва болката! Пленницата на сърцето е като розата, красива и подлива.

Боли, когато посегнеш да откъснеш роза и бодлите ѝ се забият в пръстите ти. Същата болка изпитваш, когато бодлите на любовта се забият в сърцето ти.

Но ако не се опитваш да откъснеш розата, а само почувстваш аромата ѝ, любивайки ѝ се, тя няма да ви нарани. Така е и при любовта. Опиташ ли се да я затвориш и запазиш само за себе си, ще се убодеш на бодлите ѝ.

Всеки човек трябва да се впусне и да изживее любовта, дори при опасността тя да го разочарова. Любовта може да има лоша страна, която да ни наранява, но винаги ще си остане бялата магия на живота!

„За” или „Против” ученическата униформа
(Анкетно проучване)

„Същественото е невидимо за очите – най-същественото се показва само със сърцето.” – Екзюпери

От 211 анкетирани ученици от V – X клас включително, 99 са „за”, 84 „против” ученическата униформа а на 28 им е безразлично какво ще носят. Мнението на родителите се разпределят както следва- 125 „за”, 24 „против” и 62 нямат мнение.

Аргументите на онези, които искат униформи на първо място са свързани с мечтата им за социално равенство и справедливо, за преодоляване на различията в социалния статус: „Така всички ще изглеждат равни”, „ще изчезне завистта”, „ще се скрият различията”.

Вторият тип аргументи е свързан с желанието за групова принадлежност. „Така ще се гордеем, че принадлежим към едно училище”, „Ще се отличаваме от другите.”

Има и други аргументи – практичен пример за това е – „няма да се чудя какво да обясним”; психологичен – „няма да има комплексирани ученици”; аргументи, свързани с основата функция на училището – „Униформите ще напомнят на учениците, че са тук за да учат, а не да показват тоалети.”

Противниците на униформата също се аргументират добре! Те акцентират върху правото на всеки на избор – „Всеки има право да се облича както му харесва”; „Всеки има различен вкус”; „Искам да избирам сам облеклото си”, „... мразя някой да решава вместо мен”.

Най-недоволни от униформите остават творческите личности – те възприемат униформите като обезличаване. Налага се и мнението, че униформите ще затруднят финансово родителите.

Анкетното проучване показва, че и VI клас процентът на нежеласците да носят униформи е по-голям, от колкото при големите.

При така очертаните се резултати ще бъде трудно да се вземе решение, което удовлетворява всички...

Оплаквания:

1. Защо ни се карат, когато отидем за стипендии, при положение, че всеки път, когато го правим, няма никого?
2. Защо фелдшерът заверява бележки само през голямото междучасие?
3. Защо когато беше заледено, на двора имаше сняг, при положение че имаме снегорин?

Анонимен

От тази година имаме нов преподавател по японски език.

Помолихме за кратко и интервю.

Попитахме я къде е работила до сега и тя ни отговори:

- „След като завърших японска лингвистика в Токио, преподавах японски език във Филипинския университет, а след това и в Доминиканска република на деца от 6 до 16г. След това дойдох в България.

А какво бихте искали да кажете на българските деца и юноши?

- „Иска ми се да не ми казват ”Нихао”, а „Конничиуа”, когато ме срещат. Нека учим и се забавляваме заедно!” (усмихва се) ☺

Защо избрахте България?

- „След като приключих предишната си работа във Филипините се чудех какво да правя и г-н Савамура ми

каза: „ Защо не отидеш в България? Тя е прекрасна страна. Освен това, учениците, които изучават японски език, са изключително зареждащи и весели хора. Забавно е ☺!”. Тогава реших, че следващата ми спирка да е България.”

Какво Ви харесва в България?

- Все още не съм видяла много от България. Иска ми се да посетя планините, морето и Велико Търново. Колегите ми (Ирена Рашкова и Боряна Кирилова) ми помагат много. Разказват ми за България и покрай тях я заобичах. Препоръчаха ми доста вкусотиин като шкембе чорба с ароматна пърленка. Освен това много харесвам българската бира – хем евтина, хем вкусна.